

РЕШЕНИЕ

№ 7209

гр. София, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 08.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **4883** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. Й., роден на 12. 09. 1987 г., гражданин на Република Турция, чрез адв. Е. Х., АК П., със съдебен адрес [населено място], ул. „Й. Г. № 39, ет.1 срещу Отказ за издаване на виза тип „С“ по подадено заявление № 22011842 от 01. 12. 2022 г., постановен от А. Д., консул при Генералното консулство на Република България в [населено място].

Иска се отмяна на отказа като неправилен и незаконосъобразен. Правят се възражения, че актът противоречи на материалния закон и е необоснован. Липсват мотиви, а само бланкетно е посочена нормата на чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ. Жалбоподателят има сключен брак с българска гражданка. Претендира разноски.

Ответникът, чрез юрисконсулт З. прави искане за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на постановения отказ. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление № 22011842 (л. 10), подадено на 01. 12. 2022 г. в Генералното консулство на Република България в О., жалбоподателят М. Й., гражданин на Република Турция, притежаващ паспорт № U25246140, издаден на 08.11.2021 г. е направил искане за издаване на виза тип „С“.

Към заявлението са приложени копие от паспорт, удостоверение за сключен граждански брак на 29. 03. 2021 г. между М. Й. и Н. Г. Х., извлечение от банкова сметка с данни за налични средства по сметката, копие от международния паспорт и личната карта на Н. Г. Х., здравна застраховка.

Постановен е процесния отказ за издаване на виза, на основание чл.10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ. Мотивите на отказа са, че не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване или летищен престой.

В хода на съдебното производство от страна на ответника е представено копие на заповед за компетентност на издателя на отказа - №95 – 00 – 254/03.10.2011г. на министъра на външните работи и заповед № 152/03.09.2021г. на генералния консул на Република България в О..

В производство по чл. 192 от ГПК е представен отговор от Дирекция „Миграция“ с рег. № 536400 – 40935/17. 07. 2023 г., в който е посочено, че съгласно чл. 3, ал. 2 от Инструкция КОВ – 04 – 02 – 351/15. 08. 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, дирекция „Миграция“ – МВР съгласува изпратените заявления по чл. 1, т. 4 и предоставя на МВНР становище за заявленията за виза тип „Д“ по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ. Издаването на визи тип „С“ е от компетенциите на МВНР. Към писмото е приложено становище на ОДМВР – П. с рег. № 5386р – 3871/21. 07. 2022 г., което обаче не е относимо към процедурата по подаденото заявление на 01. 12. 2022 г. и касае други, предходни производства.

Становището на ДА“НС“ в писмо рег. № М – 14536/15. 08. 2023 г. е че заявлението за виза № 22011842 от 01. 12. 2022 г. не е съгласувано с ДА“НС“, тъй като ДА“НС“ дава становище за определени категории визи „С“, в обхвата на които не попада посоченото заявление за виза. Приложеното становище рег. № ПД– 31 – 3275/16. 07. 2022г. е неотнормимо към правния спор, защото касае друго производство по предходно подадено заявление за издаване на виза тип „Д“.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт, на 07. 03. 2023 г., в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 21. 02. 2023 г., срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

При разглеждането ѝ по съществото на спора, съдът намира следното:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, заповед № 95 – 00 – 254/03.10.2011г. на министъра на външните работи и заповед № 152/03. 09. 2021 г. на генералния консул на Република България в О..

Отказът е издаден в писмена форма, но не отговаря на изискванията на чл.59, ал. 2, т. 4 от АПК - не съдържа мотиви, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, което води и до материална незаконосъобразност на акта.

Съображенията за това следните:

Жалбоподателят М. Й., гражданин на Република Турция, към момента на подаване на заявлението за издаване на виза е съпруг на българската гражданка Н. Г. Х., съгласно представеното удостоверение за сключен граждански брак на 29.03.2021 г. в [населено място], област Х..

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република

България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /Обн. ДВ. бр.55 от 19 юли 2011г., изм. ДВ. бр.60 от 22 юли 2014г., изм. ДВ. бр.57 от 28 юли 2015г., изм. и доп. ДВ. бр.5 от 15 януари 2019г., изм. и доп. ДВ. бр.27 от 2 април 2019г., изм. и доп. ДВ. бр.62 от 27 юли 2021г., изм. ДВ. бр.36 от 13 май 2022г./.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България, вид "С", видно от заявлението и отбелязаното в постановения отказ.

Като правно основание за отказ на заявения вид виза е посочена нормата на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

Съгласно цитираната норма на чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ, издаването на виза се отказва на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

В съдържанието на формуляра няма вписани конкретни фактически основания, послужили на ответника за приложението на чл. 10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ. Такива не се съдържат в други документи от административната преписка, не се твърдят и не се доказват и в хода на съдебното производство. Настоящата инстанция не споделя изводите на административния орган, че не са доказани целта и условията на заявеното пребиваване. Към подаденото заявление е приложено удостоверение за сключен граждански брак с българска гражданка, което е достатъчно основание да се приеме, че целта на пребиваването е реализиране правото на съвместен семеен живот. Относно условията на пребиваване е следвало да се дадат указания и изискат доказателства, да се извърши проверка, след което административният орган да се произнесе със съответния акт.

Изложеното обосновава извод за пълна липса на мотиви за издаване на оспорения административен акт - отказ за издаване на виза вид "С" по отношение на М. Й.. Нарушението на изискванията за форма на акта е съществено, тъй като препятства както правото на защита на засегнатото от него лице, така и съдебния контрол за наличие на предвидените от материалния закон условия за отказ, поради което представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност по чл.146, т.2 от

АПК.

Липсата на мотиви съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., което е задължително за съдилищата на основание чл. 130, ал. 2 от ЗСВ във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

Органът е постановил акта си без да изясни релевантните по делото факти и обстоятелства. Това е негово основно задължение, визирано в чл. 35 АПК. Нормата на чл. 35 АПК е процесуална гаранция с особено значение за правилното регулиране на материалното правоотношение, предмет на административното производство и съответно на постановения в резултат на неговото провеждане акт. Правилото административният акт да се издава след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая е гаранция, че актът ще бъде постановен след като органът установи всички релевантни юридически факти, а няма да го постанови на базата на неотнормирани факти. В случая това изискване не е спазено, не е извършена никаква проверка на целта и условията на пребиваване, а е прието, че те не са доказани. Неспазването на изискването за провеждане на производство по изясняване на отнормирани факти и обстоятелства прави акта незаконосъобразен.

Отказът за издаване на виза вид „С“ на М. Йърдъръм е издаден и в противоречие с материалния закон, освен на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и в нарушение на установеното в чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи право на личен и семеен живот. По делото са налице доказателства, че жалбоподателят е сключил граждански брак с българска гражданка - обстоятелство, което на основание чл. 142, ал. 2 от АПК също е от значение за спазването на материалния закон. Невъзможността да посети съпругата си в родината, сериозно би нарушило правото му на личен и семеен живот.

По изложените съображения се налага краен извод, че оспореният отказ за издаване на виза вид „С“ за краткострочно пребиваване е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК, поради което следва да бъде отменен. Преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по заявление № 22011842 от 01. 12. 2022 г., подадено в Генералното консулство на Република България в О. от М. Й., роден на 12.09. 1987 г., гражданин на Република Турция.

При този изход на правния спор, на жалбоподателя се дължат поисканите разноски в молбата от 07. 11. 2023 г. размер на 800 лева, представляващи договорено и платено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, I отделение, 43 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Й., роден на 12. 09. 1987 г., гражданин на Република Турция, Отказ за издаване на виза тип „С“ по подадено заявление № 22011842 от 01. 12. 2022 г., постановен от А. Д., консул при Генералното консулство на Република България в О..

ИЗПРАЩА преписката на Генералния консул на Република България в О. за ново произнасяне по заявление № 22011842 от 01. 12. 2022 г. на М. Й., роден на 12.

09. 1987 г., гражданин на Република Турция, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да плати на М. Й., роден на 12. 09. 1987 г., гражданин на Република Турция, чрез адв.Е. К. Х., АК – П., сума в размер на 800 (осемстотин) лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: